

er der Borgerskoler, hvor der skal undervises i hvert Fald i eet fremmed Sprog. Hvis nu Seminaristerne senere skulle undervise i Sprog, maa der, synes jeg, indføres Sprogundervisning paa Seminarierne, og skulle Embederne i Melleskolen være forbeholdte Seminarister ligesom nu, maa Seminarierne udruste deres Elever til at kunne overtage denne Undervisning. Det er en saa selvfølgelig Ting, at jeg synes, der ikke kan være Tvist om det. Derimod kan man have forskellig Opfattelse af, om det er nødvendigt at indføre obligatorisk Undervisning i fremmede Sprog, eller om man kan lade det være valgfrit som nu og blot støtte Sagen, idet man mener, at den udvikler sig af sig selv, fordi Sprogundervisning kræves i mange af Nutidens Skoler. Men hvis nu Sprogundervisningen ved vore Skoler alligevel ikke bliver betroet til Seminarister, falder den Grund bort, og saaledes er Forholdet nu. Jeg ved, at af den øverste Skolebestyrelse hævdes dette, og jeg tror, man ikke skal kunne vise ret mange Eksempler paa, at Seminarister, selv om de sprogligt ere vel uddannede, have faaet Plads som Sproglærere ved vore kommunale Melleskoler og ved private Skoler. Ved nogle private Realskoler er det Seminarister, der undervise og dimittere med særdeles tilfredsstillende Resultat, medens det ved kommunale Melleskoler almindeligvis er Kandidater, der undervise i fremmede Sprog.

At indføre fremmed Sprog paa Seminarierne, alene for at højne Lærernes Anseelse, mener jeg vil være af tvivlsom Værdi. Der er vistnok ingen, der vil nægte, at der ligger noget dannende og udviklende i at lære fremmede Sprog som i al anden Kundskabstilegnelse, og det er sikkert nok, at Kendskab til fremmede Sprog kan give Adgang til Tilegnelse af Kundskaber og Dannelsesstof. Men derfor er det ikke givet, at man tør vente store Resultater af, at der bliver indført obligatorisk Sprogundervisning ved Seminariet, thi skal Sprogundervisningen føre til nogen Gavn for den enkelte derved, at han ved den faar Lejlighed til at erhverve sig mere Dannelse og til at udvide sine positive Kundskaber, skal der trænges ret dybt ind i det fremmede Sprog, saa skal man være Herre over Sproget. For Resten mener jeg, at skal man overhovedet gøre Sprogundervisningen obligatorisk for vore Seminarier, saa skal Undervisningen drives saaledes, at Seminaristerne blive i Stand til at overtage Sprogundervisningen i den samlede Børneskole, altsaa ogsaa i Mellem-

skolen. Men saa kommer man til at gøre Seminarieopholdet fireaarigt. Der klages allerede nu over Overbebyrdelse ved det Stof, der skal læres paa Seminarierne. Det gaar ikke an at føje flere Fag til uden samtidig at udvide Undervisningstiden.

Jeg skal gøre nogle Bemærkninger om § 4. Denne Paragraf er den mindste i hele Lovforslaget, og det er den vigtigste. Den siger mindst, og den siger mest. Den siger nemlig ingenting om, hvorledes Forholdet skal ordnes med Hensyn til Undervisning og Optagelse eller Afgangsprøver ved Seminarierne. Den siger kort og godt, at alt dette fastsættes af Ministeriet. Hvis vi vedtage denne Bestemmelse, som den staar her, og nogen saa, naar vi ere komne hjem, vil sige til os: Nu have I vedtaget en ny Seminarielov, hvad kræves der da for at blive optaget paa Seminariet? maa vi svare: Det vide vi ikke. Hvilke Fag skal man da gennemgaa paa Seminariet, hvad skal man overhovedet lære her? maa vi svare: Det vide vi ikke. Og hvis nogen siger: Hvad kræves der for at bestaa Eksamen? maa vi svare: Det kunne vi heller ikke vide noget om, det maa I rejse ind og spørge Ministeren om, han er den eneste, som ved det —, saa længe da han er Minister. Kommer der en anden Minister, kan han godt bestemme noget helt andet. Det forekommer mig, at man burde forandre denne Paragraf.

Maaske vil den højtærede Minister sige: Der staar heller ikke noget derom i den nuværende Seminarielov. Hvis I ikke vedtage den nye Lov, bliver det ved det gamle, og saa have I heller ingen Bestemmelse i den Henseende. Deri vilde den højtærede Minister have Ret, men det er en af Fejlene ved den bestaaende Seminarielov, og naar der nu gives os Lejlighed til at behandle dette Spørgsmaal, skulle vi ikke gøre Fejlen om igen. Jeg synes nok, vi maa kunne bestemme noget om, hvad Tiden skal bruges til paa Seminarierne. Det er ikke nok at sige, at Seminarieopholdet skal som Regel være treaarigt. Vi ville ogsaa nok vide noget om, hvad Tiden skal bruges til, og hvad der skal undervises i. I alt Fald i store Træk maa det angives. Jeg ønsker meget, at der bliver indført en Bestemmelse derom i selve Loven, thi det er en større Sikkerhed, end selv en Minister kan yde, da man dog ved, at Ministre kunne skifte. Man kunde risikere, at man fik nye Regler, hver Gang man fik en ny Minister. Netop paa et Omraade som dette, Semi-